

Návrat k architektonickým slohům minulosti byl způsoben rozporuplností doby, která vnímala minulost jako něco dokonalého a nedostižného, ale zároveň se od toho distancovala. Architektura napomohla tomu, aby lidé překonali jakousi propast mezi dobou před průmyslovou revolucí a po ní. Dobou, kdy se člověku změnil způsob jeho dosavadního života. To, že měl kolem sebe z technického hlediska moderní stavby, které odkazovaly na minulost, mu mohlo dávat pocit, že žije zároveň v minulosti i přítomnosti.

Tato práce má za cíl uchopit neorenesanční architekturu v kulturně-historickém kontextu 19. století, a tak alespoň částečně odhalit její propojení s tehdejší společností, jejími myšlenkami, hodnotami, schopnostmi vyrovnávat se se změnami, ale také najít momenty vedoucí k návratu k renesančnímu období. Snaží se ukázat jak kritické tak obdivné pohledy na historizující, tedy i neorenesanční architekturu, které se až v posledních letech dostalo jisté revalvace.

Její první část nastiňuje historickou a kulturní situaci 19. století v obou zemích proto, aby bylo snazší pochopit ideové zdroje neorenesance. Představuje názory odborné veřejnosti na problematiku historismu, který byl a je vyzdvihován i zatracován. Přitom se zaměřuje na Prahu a Florencii. Snaží se odkrýt důvody, proč byla právě renesance v těchto zemích tolik obdivována a stala se jedním z hlavních inspiračních zdrojů pro architekturu 19. století.

Ve druhé, obrazové části práce jsou uvedeny příklady neorenesančních staveb v Praze a ve Florencii s akcentem na jejich inspirační zdroje z období renesance.